

UTDRAG AV STATSMINISTERENS FOREDRAG I KVALSUND

Mens fiskeriene i de senere år har spilt en viktig rolle i retning av å holde oppe norsk produksjon, inntekter og eksport, vet vi at på lengre sikt er det begrensninger i den ekspansjon som vi kan vente i denne næringen som er så grunnleggende for vår nordlige landsdel.

I Regjeringens langtidsplan for fiskeriene er det trukket opp retningslinjene for vår framtidige fiskeripolitikk. Hovedelementene i denne politikken er klare. Stortinget har sluttet seg til dem.

For det første må fiskeripolitikken tilpasses de muligheter som havets ressurser gir.

- 2 -

For det annet må fiskeriene i Norge utvikles i lys av den betydning de har for bestemte distrikter av landet.

For det tredje må fiskerne sikres en utvikling i sine arbeids- og inntektsforhold som er på linje med hva som tilbys andre inntektstakere.

For det fjerde har vi et ansvar som en av verdens store fiskerinasjoner i å utnytte fangstene på en slik måte at de best mulig kan dekke ernæringsbehovet i verden.

Den vanskeligste oppgave i vår innenlandske fiskeripolitikk er å få den beste tilpasning mellom fiskerflåtens kapasitet og produksjon og på den andre siden de disponible fiskeressurser. Den tekniske utvikling vi har hatt gjennom de siste årtier i fisket gjør det mulig for fiskerne fra Norge og andre land å drive en ødeleggende rovdrift på havets

ressurser. Vi har nådd en grense hvor direkte reguleringer av fiskerflåtens størrelse og kapasitet er nødvendige sammen med kvotebestemmelser for å unngå overfiske. Nasjonale kvotebestemmelser uten regulering av fiskerflåten vil lett kunne skape et nytt fiskeproletariat langs kysten. Derfor må disse to reguleringene gå side om side.

I historisk sammenheng er det en fundamental ny oppgave som myndighetene og fiskerne står overfor. Selv om vi i mange deler av vårt fiske har hatt reguleringer i en årrekke, vil slike ordninger etter hvert trolig også komme til å måtte bli mer omfattende. Fiske vil måtte gå over fra å være en næring som opprinnelig har vært fri for alle, til å være sterkere regulert.

Regjeringen vil med det første oppnevne et utvalg for å gjennomgå alle sider ved konsesjonspolitikken i fiskeriene.

Dette er nødvendig for å få en samlet oversikt over disse problemene, og for å finne de beste løsninger. Hensynet til yrkestradisjon og mange distrikters sterke avhengighet av fisket gjør denne oppgaven både mer nødvendig, og jeg må også si mer vanskelig.

Den langsiktige tilpasning mellom våre fiskerier og naturgrunnet i havet er en oppgave for vår egen nasjonale fiskeripolitikk. Men fisken kjenner ikke nasjonale grenselinjer. Dessuten er fisket en internasjonal næring som drives av en rekke nasjoner. Felles for dem er at de alle tar i bruk moderne teknologi med en meget stor fangstkapasitet.

Etableringen av 200 miles økonomisk sone i Norge og i de andre land hvis havområder støter til Norges, har på

mange måter skapt en avklaring og et sikrere grunnlag for den nasjonale og den internasjonale fiskeripolitikk i årene framover. De nye økonomiske soner legger et stort ansvar på de nasjonale regjeringer for forvaltningen av havets ressurser.

Men vi har som kjent flere uløste problemer i forbindelse med grensedragningen i nord, både når det gjelder den økonomiske sone og når det gjelder kontinentalsokkelen.

Regjeringen har valgt å inngå en avtale med Sovjetunionen om den såkalte "grå sone" i Barentshavet som et midlertidig tiltak.

Selv om det er ulemper ved en slik løsning, har Regjeringen ment at alt i alt i den foreliggende situasjon var dette tross alt den beste løsning. Den vil i en overgangstid gi oss et brukbart grunnlag både for utøvelsen av fiske i nord og for bevarelsen av fiskeressursene.

Men vi må finne en annen permanent løsning. Vi må før eller siden komme fram til en entydig grense mellom Sovjetunionen og Norge i havområdene her nord.

Uløste spørsmål av denne typen vil i det lange løp ikke tjene et godt naboforhold.

Vi står her overfor oppgaven å trekke en grense i områder der begge land har vesentlige nasjonale interesser.

Løsninger kan ikke finnes om det forlanges at ett av landene må oppgi alle sine begrunnede synspunkter.

Standpunktene kan heller ikke fryses fast til opprinnelige og prinsipale krav.

Det kreves vilje og evne til å finne for begge parter akseptable kompromiss.

Regjeringen har signalisert vilje til fleksibilitet i grenseforhandlingene med Sovjet.

Men denne viljen må være til stede på begge sider av bordet.

Vi forventer at Sovjetunionen går til framtidige grenseforhandlinger med den samme holdningen.